

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Бургас, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева В.
Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20232100501937 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод на въззивната жалба на особения представител на В. В. В. от гр. **** – ответник по гр.д. № 7530 /2022 год. по описа на Районен съд –Бургас против решение № 1969/02.10.2023 год. постановено по същото дело ,с което е прието за установено по отношение на въззивницата ,че дължи на „Кредит инкасо инвестмънтс Бг“ЕАД-гр.София сумата 4583,46 лв.- главница по договор ,сключен между +Уникредит Кънсюмар Файненсинг“ЕАД и длъжника по договор за потребителски кредит № *****;416,94 лв. – възнаградителна лихва върху главницата за периода от 24.02.2015 г. до 26.09.2016 г. ,ведно със законната лихва върху главницата ,считано от датата на подаване на заявлението в съда – 21.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане ,за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по гр.д. № 3973/2022 г. на БРС ,като ответника е осъден да заплати и сумата 1133,41 лв. – разноски пред първата инстанция.

Въззивникът изразява недоволство от решението , като счита същото за неправилно и незаконосъобразно .

Сочи се ,че независимо ,че съдът е установил ,че договорът и общите

условия към него са разпечатани на шрифт ,по-малък от 12 ,т.е. в противоречие с изискването на чл. 10 ЗПК,неправилно е приел ,че това нарушение не е толкова съществено ,че да доведе до недействителност на договора.Счита се ,че нормата е императивна ,не може да се тълкува ограничително и само въз основа на това нарушение е следвало да бъде обявен договора за недействителен .

Неправилно е прието ,че по договора ответницата е усвоила пълния размер на сумата от 5000 лв.Всъщност представени са доказателства за платени съответно 122лв,767 лв. и 2096,81 лв. , а остатъкът до пълния размер е послужил за рефинансиране на съществуващи задължения .Липсват доказателства обаче за разпореждане с остатъка от кредита за погасяване на тези други задължения,поради което неправилно е прието ,че кредитът е усвоен напълно .Затова и не може да се направи извод за наличие на сключен договор за предоставяне на кредит в претендирания размер ,при което искът се явява неоснователен по размер ..

Излагат се съображения и за неправилност на извода на съда ,че вземането не е погасено по давност ..Не е изследван въпросът кога е настъпила изискуемостта на цялото задължение и отнасянето му в просрочие от кредитора .Кредитът е отнесен в просрочие най-късно на 26.09.2016 г. – датата на цесията ,от която е започнала да тече погасителна давност и към датата на подаване на заявлението -21.06.2021 г. ,същата е изтекла.Зато се претедират лихви до 26.09.2016 г. ,тъй като след тази дата възнаградителна лихва по договора не се дължи поради просрочие на вземането – предвидената в чл. 110 ЗЗД давност за вземането е изтекла.Липсват доказателства да е била прекъсвана или спирана.

Доколкото исковата молба не е връчвана на ответницата ,същата не е уведомена за цесията ,а връчването на особения представител не може да постигне материално-правния ефект по чл. 99 ал. 4 ЗЗД и прехвърлянето на вземането не е породило действие спрямо длъжника .

Затова се моли за отмяна на решението и постановяване на ново ,с което исковата претенция да бъде отхвърлена изцяло

Въззивната жалба е допустима , подадена от лице ,имащо право да обжалва решението .

Въззимаемият ищец в писмения си отговор по чл. 263 от ГПК чрез

процесуалния си представител оспорват въззивната жалба,като счита същата за неоснователна.

Излагат се съображения по същество ,като се счита,че решението е правилно и съобразено с представените доказателства Моли се за потвърждаването му .Отричат се изцяло твърденията на въззивницата ,че съдът следвало да обяви договора за недействителен поради неспазване на шрифта.Сочи се ,че дори в отговора на исковата молба ответната страна е визирала неспазване на императивни изисквания ,залегнали в чл. 11 ЗПК , а не е обсъждала разпоредбата на т. 10 ЗПК,каквото всъщност прави във въззивната жалба.

Оспорва се и твърдението ,че не са представени доказателства за усвояване на сумата по кредита.Напротив ,представени са писмени доказателства ,от които става ясно по какъв начин е усвоена сумата/това става ясно и от приложените към договора документи /.Възраженията на въззивника в тази връзка са напълно необосновани .

Излагат се подробни съображения и относно твърдението ,че вземането е погасено по давност ,като се оспорва и становището ,че длъжникът не е уведомен за цесията и тя няма действие справо нея .Във връзка с последното е цитирана многобройна съдебна практика относно действието на цесията при връчване на съобщението за нея на особен представител на длъжника .Затова се счита ,че извършената цесия на процесното вземане е надлежно съобщена на длъжника..

Моли се за потвърждаване на решението .

И двете страни настояват за присъждане на разноски.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните ,Бургаският окръжен съд прие за установено следното :

Предявени са били искове с правно основание чл. 422 ал. 1 ГПК вр.чл. 79 ал. 1 предл. първо и чл. 240 ал. 2 ЗЗД.

Установено е по делото ,че между „УниКредит Консюмър Файненсинг” ЕАД и ответницата В. В. е сключен договор за потребителски паричен кредит № *****, по силата на който на ответника е отпуснат кредит в размер на 5000 лева и е уговорена такса за разглеждане на кредит в размер на 190 лева.

Страните са договорили плаващ годишен лихвен процент при първоначален ГЛП 14,99 %, годишен процент на разходите 20,55 %, пазарен лихвен индекс 0,66 %, фиксирана надбавка 14,33 %, застрахователна премия 6,59 лева месечно, като общият размер на плащанията е 8358,84 лева. Съгласно договора сумата подлежи на връщане на 72 месечни погасителни вноски от по 116,10 лева, в която са включени главница и лихва. Падежът на първата вноска е на 07.03.2015 г., а на последната такава – 07.02.2021 г. Предвид оспорване авторството на договорите по делото е приета съдебно-графологична експертиза, вещото лице по която е посочило, че подписите и ръкописните текстове, положени от името на В. В. , са изписани от нея. Действително подпис върху първа страница на договора, където е основното съдържание на договора – стойност на кредита, допълнителни такси и лихви, срок на договора, не е положен от страните, но такъв е положен върху погасителния план към договора, в който тези параметри са повторени, т.е. кредитополучателят се е съгласил с тях. При проверка на оригиналите на договора и приложенията към него се констатира, че няма поправки, заличавания, дописвания.

Представени са били платежни нареждания от 24.02.2015 г. – едно в полза на Юробанк за сумата 122 лева с основание за плащане задължение на В. В. по Бяла карта, две в полза на В. В. - едното за сумата 767 лева по банкова сметка в Банка ДСК, другото за сумата 2096,81 лева по банкова сметка в Уникредит Булбанк. Приложено е искане за рефинансиране на съществуващ дълг, видно от което В. е заявила желанието си с предоставената сума от 5000 лева да бъдат погасени нейни задължения - към „УниКредит Консьюър Файненсинг” ЕАД по два договора за кредит със задължения съответно 1731,77 лева и 282,48 лева, към Юробанк в размер на 122 лева и към Банка ДСК в размер на 767 лева, а остатъкът от предоставената сума да бъде преведен по нейна банкова сметка. Номерът на банковата сметка, посочен от В. в искането, съвпада с тази, по която е преведена сумата 2096,81 лева. Общата стойност на така извършените плащания възлиза на уговорената с процесния договор за кредит сума от 5000 лева, поради което районният съд е приел за установено изпълнението на задължението на кредитополучателя за предоставяне на заетата сума.

Представен е по делото и сключеният между „Кредит инкасо инвестмънтс Бг” ЕАД и „УниКредит Консьюър Файненсинг” ЕАД рамков

договор за цесия от 26.09.2016 г., като съгласно приложение № 1 към него са прехвърлени и вземанията към В.. Цедентът е упълномощил „Кредит инкасо инвестмънтс Бг” ЕАД да уведоми длъжниците за извършеното прехвърляне на вземанията им с изрично пълномощно, представено по делото. Представено е уведомително писмо до В., както и обратна разписка, видно от която същото не е връчено на длъжника – в товрителницата е отбелязано, че пратката е непотърсена.

При тази фактическа обстановка първостепенният съд е приел за доказано посредством представените писмени доказателства, че „УниКредит Консюмър Файненсинг” ЕАД и В. В. са сключили договор за кредит, по силата на който дружеството е предоставило на В. в заем сума в размер на 5000 лева, че от приложените доказателства по делото доказателства се установява, че сумата е усвоена от кредитополучателя, като с част от нея са рефинансирани други задължения на ответника, а оставащата сума е предадена по посочена от нея банкова сметка. Страните са уговорили такса за разглеждане на кредита в размер на 190 лева, която е включена в общата сума на главницата по кредита. Падежът на първата вноска е на 07.03.2015 г., а на последната такава – 07.02.2021 г., видно от приложения погасителен план, подписан от страните. Поради така събраните и обсъдени доказателства съдът е приел, че страните са обвързани от валидна облигационна връзка по повод сключване на процесния договор. Отхвърлил е възраженията, че договорът е недействителен поради неспазване разпоредбите на ЗПК- а именно не са спазени изискванията на чл. 10 ал.1, чл. 11 ал. 1 т.7-12 и 20 и ал. 2 и чл. 12 ал. 1 т. 7-9 и по специално – че оригиналът на договора и общите условия към него са разпечатани на шрифт 10 или 11, т.е. по-малък от 12/съдът е приел, че това нарушение не е достатъчно съществено, за да доведе до недействителност на договора, след като останалите изисквания на закона са били изпълнени /. Отхвърлено е и възражението на ответната страна за настъпила погасителна давност на взиманията, включително и по отношения на вземанията за договорна лихва. Приел е, че получаването на уведомлението за извършена цесия на вземането на длъжника от особения представител на ответника се счита за надлежно връчено. И на базата на тези заключения, доколкото липсват доказателства за заплащане от ответника на дължимата по договора сума в размер на исковите претенции, районният съд е приел, че предявените иски за главница и възнаградителна лихва са

изцяло основателни и ги е уважил.

Решението е правилно и настоящият съдебен състав изцяло споделя изложените от първоинстанционния съд мотиви ,към които препраща на осн.чл. 272 от ГПК .

Възраженията във въззивната жалба на ответницата против така постановеното решение се свеждат до недоволство ,че съдът не е обявил договора за кредит да недействителен поради нарушение изискването на чл. 10 от ЗПК –а именно че договорът е общите условия към него са разпечатани на шрифт,по-малък от 12;че липсвали доказателства за пълното условияване на целия кредит в размер на 5000 лв. ;че неправилно е отхвърлено възражението за погасяване на вземанията по давност и че в случая ответникът не е получил препис от исковата молба и не може да се приеме ,че е уведомен за цесията с получаването ѝ.

Настоящата инстанция счита възраженията за неправилни : Договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производството по чл. 422 ГПК, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит, посочена по-горе и задължението за периодичност за връщането на сумата. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл. 55

ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл. 23 ЗПК в специалния ЗПК.

Правилно районният съд е приел, че договорът за потребителски кредит не е недействителен, поради противоречие с чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, тъй като съгласно § 2 от ДР този закон въвежда разпоредбите на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. В т. 10, параграф 2, буква "з" от Директивата се предвижда, че в договора за кредит трябва да се посочат само размерът, броят и периодичността на дължимите погасителни вноски и когато е уместно, редът на разпределение на вноските между различни неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Според чл. 10, параграф 2, буква "и" и параграф 3 от Директивата само при наличие на искане от потребителя кредиторът е длъжен безплатно да му предостави извлечение под формата на погасителен план. В т. 3 на решението на Съда на Европейския съюз от 9.11.2016 г. по дело C-42-15 Home credit Slovakia a. s. срещу К. В. е дадено тълкуване на чл. 10, параграф 2, букви "з" и "и" от Директивата. Тези разпоредби трябва да се тълкуват в смисъл, че в срочния договор за кредит, предвиждащ погасяването на главницата чрез последователни вноски, не трябва да се уточнява под формата на погасителен план каква част от съответната вноска е предназначена за погасяването на тази главница. Според чл. 633 от ГПК това решение на Съда на Европейския съюз е задължително за настоящия състав, като в този смисъл е налице и практика на ВКС - Решение № 106 от 3.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3253/2021 г., III г. о., ГК. В случая, договорът за кредит е сключен при фиксиран лихвен процент, като съдът е посочил, че договорът съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на всяка погасителна вноска, съобразно законовото изискване на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК.

Ответникът възразява на първо място за нарушение на чл. 10, ал. 1 ЗПК. Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗПК (в приложимата към момента на сключване на договора за потребителски кредит редакция на закона от 20.02.2015 г.) Договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен

или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по - малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. В посочената разпоредба от ЗПК ясно е формулирано основанието за недействителност на договора – шрифтът на договора следва да е не по малък от 12. Както е посочил първоинстанционният съд ,това условие обаче не освобождава съда от преценка за същественост на нарушението, като решаващи са и стилът, на който е изписан текстът на договора, отстоянията между редовете, разположението на текста върху страницата – идеята на законодателя е съдържанието на договора да е достатъчно ясно и четливо от кредитополучателя, така че да се запознае без затруднение с него при подписване на договора. Настоящият съдебен състав споделя извода ,че представеният по делото договор, ведно с погасителен план и общи условия, са достатъчно четливи, при запознаване с тях потребителят лесно може да се ориентира в съдържанието им. Ето защо и правилно е прието , че нарушението не е толкова съществено, че да доведе до недействителност на договора, след като останалите изисквания на закона са изпълнени. В случая за установяване на вид, формат и размер на шрифта не са нужни специални знания. При обикновена проверка от външна страна на приетите по делото договор и споразумение се установява, че същите съответстват на изискванията на чл. 10 ЗПК - четими са лесно, няма ползване на чужд език, пречатстващ възприемането на съдържанието им, като в тази връзка въззивният съд на основание чл. 272 ГПК препраща и към изложените от БРС мотиви. Въззивният съд приема, че не е необходимо изслушването на експертиза за установяване шрифта на договора за кредит и допълненията към него, поради което и приема за неоснователно поддържаното във въззивната жалба на ответника възражение за нищожност на договора поради нарушение на чл. 10, ал. 1 ЗПК. На следващо място, безспорно се установи от експертното заключение, че Договорът за кредит и приложимите и приети по делото Общи условия са подписани именно от ответника . С полагане на подписа си за кредитополучател, ответникът е декларирал, че е запознат със съдържанието на посочените документи, както и че е получил екземпляр от тях.

Във връзка с изложеното от въззивника ,че не били представени доказателства за усвояването на сумата по кредита , следва да се посочи ,че

по делото са представени всички документи ,доказващи извършения превод на сумата на кредитополучателя-така ,както са описани по-горе – а именно :съгласие за директен дебит от дата 24.02.2015 г. и искане за рефинансиране на съществуващ дълг от същата дата .Посочените банкови сметки са идентични и в двете доказателства .Кредитополучателят е поискал в случай ,че след изпълнение на посочените в искането за рефинансиране трансакции остане налична сума ,тя да му бъде преведена по посочена сметка в УниКредит Булбанк АД/за което ответницата е положила подпис/ .Затова съгласно приложеното платежно нареждане останалата сума от 2 096,81 лв. от 24.02.2015 г. е преведена по сметката на ответницата , а сумите от 1 731,77 лв. и 282,48 лв. са послужили за рефинансиране на друг кредит към кредитодателя .Сумите от 767 лв. и 122 лв. пък са послужили за рефинансиране на кредит към други банки.Затова и правилен е изводът ,че сумата по кредита е изцяло усвоена от ответницата .

По отношение на възражението а погасяване на вземането по давност настоящата инстанция също напълно споделя изложените от първоинстанционния съд съображения ,към които препраща .

В множество постановени по реда на чл. 290 ГПК решения на Върховен касационен съд, част от които са цитирани от районния съд в атакуваното решение, е прието, че уговореното между страните връщане на предоставена в заем (кредит) сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части. Това становище съответства изцяло и на дадените с Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни разяснения относно съдържанието на понятието „периодични плащания” по смисъла на чл. 111, б. ”в” ЗЗД. С оглед мотивите на тълкувателния акт и разгледаните в него примери за периодични плащания (вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги) се налага извода, че макар да са породени от един и същ факт, периодичните задължения са относително самостоятелни и че периодичността е характерна за престациите и на двете страни по договора (в посочените в тълкувателното решение примери повтарящото се задължение на едната страна е за доставка на стоки и услуги през съответния период, а на другата страна – за заплащането на конкретно получените през този период стоки и услуги). По отношение на договора за кредит това изискване не е налице, тъй като нито задължението на

банката-кредитор за предоставяне на уговорената сума, нито задължението на длъжника за връщането ѝ, е повтарящо се. Връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части (чл. 66 ЗЗД). Ето защо, приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски.

С оглед уговорения в процесния договор краен срок за издължаване на кредита – 07.02.2021 г., към датата на подаване на молбата по чл.410 ГПК-21.06.2022г., общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД не е изтекла. Следователно, вземането на ищеца за невърнатата част от главницата по този договор не е погасено по давност, съответно не са погасени на основание чл. 119 ЗЗД и вземанията за лихви, за които не е изтекла 3-годишната давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД,още повече ,че в случая става дума за възнаградителна лихва /като кредиторът претендира заплащане само на част –за периода 24.02.2015 г. до 26.09.2016 г. / и тя не представлява лихва по смисъла на закона , а дължимо възнаграждение за предоставянето и ползването на парична сума като заем ,който следва да бъде върнат заедно с уговорената договорна лихва . Затова и първоинстанционният съд се е произнесъл в съответствие със съдебната практика .

Що се отнася до въпроса допустимо ли е предявеният осъдителен иск за вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост/респ. установителният иск по чл. 422 ГПК за установяване вземането на цесионера/ да бъде уважен, ако предсрочната изискуемост е била обявена на длъжника с връчване на копие от исковата молба на особения му представител, назначен на осн. чл.47, ал.6 ГПК,то по този въпрос /както правилно е посочил и първоинстанционният съд/е налице обилна и непротиворечива практика на върховната инстанция,според която :

С т.18 от ТР № 4/18.06.2014г. по тълк.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС са дадени разяснения, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл.20а, ал.2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60, ал.2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия

кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Предпоставките по чл.418 ГПК за постановяване на незабавно изпълнение са налице, ако получаването на волеизявлението от длъжника предхожда по време подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение.

В решение № 139/05.11.2014г. по т.д. № 57/2012г. на ВКС, I т.о. е посочено, че предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Ако волеизявлението на кредитора се съдържа в исковата молба по чл.422 ГПК може да се приеме, че предявяването на иска има характер на волеизявление на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем, и същият се обявява на длъжника с връчването на препис от исковата молба, то моментът на предсрочната изискуемост ще настъпи с получаването на преписа от ответника по иска. На осн. чл.47, ал.6 ГПК при изпълнение на предпоставките по чл.47, ал.1-5 ГПК с оглед охрана интересите на ответника на последния се назначава особен представител. Връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици. Следва да се има предвид, че последователно в практиката на ВКС: Решение № 148/02.12.2016г. по т.д. № 2072/2015г. на ВКС, I т.о., Решение № 25/03.05.2017г. по гр.д. № 60208/2016г. на ВКС, II г.о. и др. се застъпва становище, че банката, ако не е уговорено друго, може да избере начин за връчване на горепосоченото изявление на длъжника, вкл. и чрез нотариална покана и той ще е редовно осъществен, ако е била проведена процедура по чл.50 ЗННД вр. чл.47, ал.1-5 ГПК - отсъствието от адреса по чл.47 ГПК се удостовери от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени, т.е. и без да е необходимо назначаване на особен представител в нотариалното производство. По въпроса дали цесионерът /приобретателят на вземането/ може да уведоми длъжника за прехвърлянето на вземането като представител на цедента също следва да се вземат предвид приложимите правни норми и задължителната практика на ВКС. Съгласно разпоредбите на чл.99, ал.3 и ал.4 от ЗЗД предишният кредитор трябва да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането и от този момент цесията има действие спрямо длъжника и третите лица. Уведомяването за цесията трябва да

бъде извършено от стария, а не от новия кредитор, тъй като целта на закона е длъжникът да бъде защитен срещу ненадлежно изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Понеже прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и стария кредитор, напълно логично е изискването съобщението за прехвърлянето на вземането да бъде извършено именно от стария кредитор, за да създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов/ТР № 142-7 от 11.11.1954 г. на ОСГК на ВС, решение № 123 от 24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г., ТК, II ТО на ВКС/. Затова съобщението от новия кредитор няма предвиденото в чл.99, ал.3 и ал.4 от ЗЗД действие. Това обаче не означава, че предишният кредитор няма правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник. Според чл.36 от ЗЗД представителната власт възниква по волята на представлявания, нейният обем се определя според това, което упълномощителят е изявил/чл.39 от ЗЗД/ и не са предвидени никакви изрични ограничения посредством повелителни правни норми на тази власт, свързани с уведомяването за цесията. Следователно по силата на принципа за свободата на договарянето/чл.9 от ЗЗД/ няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор за извършване на уведомлението за цесията. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл.99, ал.3 и ал.4 от ЗЗД. Длъжникът може да се защити срещу неправомерно изпълнение в полза на трето лице като поиска доказателства за представителната власт на новия кредитор. Ето защо не може да има спор, че предишният кредитор може да упълномощи новия кредитор да съобщи на длъжника за извършената цесия.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло приетото в решение № 78 от 09.07.2014г. на ВКС по т.д. № 2352/2013г., II ТО, съгласно което цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението от цедента, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 от ГПК. Изходящото от цедента уведомление, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника с нея, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, пр. 1-во от ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането

поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 от ЗЗД.

В конкретния случай по делото няма данни да е налице надлежно връчване на съобщение от цедента на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането преди образуване на исковото производство. Уведомлението от цедента /направено чрез надлежно упълномощен представител – ищцовото дружество, въз основа на пълномощно от 26.09.2016 г. – лист 21 от първоинстанционното дело/ за сключения договор за цесия с предмет процесното вземане представлява приложение към исковата молба, което е било надлежно връчено на ответника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК на 28.02.2023г. /с изтичане на двуседмичния срок от залепване на уведомлението по чл. 47, ал. 1 от ГПК, отброяващ се от 14.02.2023г./. По отношение на наведените от процесуалния представител на ответника доводи за неприложимост на посоченото по-горе правило за съобщаване на цесията в хода на висящото исково производство в хипотеза на представителство на ответника от назначен по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител, следва да се има предвид и че последователно в практиката на ВКС – решение № 148/02.12.2016г. по т.д. № 2072/2015г. на ВКС, I ТО, решение № 25/03.05.2017г. по гр.д. № 60208/2016г. на ВКС, II ГО и др., се застъпва становище, че кредиторът, ако не е уговорено друго, може да избере начин за връчване на горепосоченото изявление на длъжника, вкл. и чрез нотариална покана и той ще е редовно осъществен, ако е била проведена процедура по чл. 50 ЗННДу вр. чл. 47, ал. 1-5 ГПК - отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостовери от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени, т.е. и без да е необходимо назначаване на особен представител в нотариалното производство. Действително, назначеният от съда особен представител на ответника притежава особено процесуално качество да защитава интересите на длъжника в хода на съдебното производство, но до конституирането му се е стигнало след като съдът е приел, че съобщението до ответника е редовно връчено по чл. 47, ал. 1 от ГПК. Установената в нормата на чл. 47, ал. 5 от ГПК фикция, съгласно която съобщението се смята за връчено с изтичането на срока за получаването му от канцеларията на съда или общината, се прилага, когато ответникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, но при всички положения в тази хипотеза съобщението и книжата до ответника се смятат за редовно връчени.

С оглед наведените доводи от жалбоподателя следва да се отчете, от една страна, разликата между призоваването на ответника по предвидения в нормата на чл. 47 от ГПК ред и процесуалното му представителство от особен представител. Съгласно чл. 47, ал. 5 ГПК при връчване на съдебни книжа чрез залепване на уведомление ответникът се счита призован и уведомен за образуването срещу него производство с изтичането на предвидения в чл. 47, ал. 2 ГПК двуседмичен срок и неявяването му в съда в рамките на този срок за получаване на книжата. Затова и по силата на визираната разпоредба в процесния случай преписите от исковата молба с приложенията към нея, в частност изявлението от заемотателя-цедент, обективизирано в уведомителното писмо за извършената цесия, се презюмира да са получени от ответника, а не от назначения му особен представител. Връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици, включително и относно изявления, касаещи изменение на материалното правоотношение.

По тези съображения настоящата съдебна инстанция приема, че изходящото от заемотателя-цедент уведомление, представено с исковата молба на ищеца-цесионер и достигнало до ответника с извършеното по реда на чл. 47 ГПК връчване на съдебните книжа, съставлява надлежно съобщаване на цесията съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД, с което осъществено прехвърляне на вземането поражда действие и за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Ищецът е материалноправно легитимиран да претендира цедираното му вземане срещу ответника, тъй като последният дължи да престои на него, а не на стария кредитор. С оглед изложеното и като е взел предвид, че ответникът не твърди да е извършвал плащания в полза на стария кредитор /цедента/ на съществуващите задължения, първоинстанционният съд е достигнал до правилен извод, че процесният договор за цесия е произвел действие спрямо длъжника на основание чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД.

Ето защо решението следва да бъде потвърдено. При този резултат на осн.чл. 78 ал. 3 от ГПК в полза на въззиваемото дружество следва да бъдат присъдени направените от него разноски по делото – юр.възнаграждение в размер на 300 лв./ съобразно чл. 78 ал. 8 ГПК вр.чл. 37 ал. 1 ЗППП,препращаща към чл. 25 ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната

помощ ,както и 400 лв. –платено възнаграждение за особения представител на въззивника .

По тези съображения Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1969/02.10.2023 г. постановено по гр.д. № 7530/2022 г. по описа на Бургаския районен съд .

ОСЪЖДА В. В. В. ,ЕГН *****,с адрес – ***** да заплати на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД ,ЕИК 202423225,със седалище и адрес на управление – гр. София ,бул.“Панчо Владигеров „ № 21,бизнес сграда Люлин6,ет.2,представлявано от Барбара Анна Руджикс и Анджей Бакс ,сумата 700 /седемстотин /лева- разноси в разстоящото производство ,от които 400 лв. – платено възнаграждение за особения представител на въззивницата и 300 лв. – юк.възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____